

Miles Davis ha deixat de tocar jazz

El concert que donà Miles Davis el dia 8 de novembre d'enguany al Palau Municipal d'Esports de Barcelona, aconseguí que s'omplés de gom a gom per una afició que aplaudí —amb tot meixement— a aquest MÚSIC —amb majúscules— qui va demostrar que fa el què, quan i com vol. Pesí a la transfiguració que s'ha produït a les seves idees i concepcions respecte el JAZZ (no era JAZZ el que vam escoltar), Davis segueix tenint l'encant i el poder de convocatòria.

El Davis d'avui no és el de l'estil ni el de l'època de quan formava part del grup, d'Art Blakey. Aquell super, que tenia a les seves mans la torxa dels indiscutibles, que vessava swing per tots cantons, ens ha confirmat que en la direcció que segueix actualment, ha fet una desviació de 180°.

Esperàvem però, —amb aquesta esperança vam anar a escoltar-lo— que no s'hauria després totalment de les característiques i les formes que tots li coneixem. Ni el grup el que es va presentar, tenia massa relació, per no dir gens, amb les formes i normes del que entenem per JAZZ.

Amb la qualitat que hi ha en Davis, si s'hagués presentat —ademés de l'equip d'electrònica, com va fer— amb els instruments clàssics —piano, contrabaix...—, fent una petita concessió a la seva primera època, una gran quantitat dels presents —n'estic convençut— li hauríem agraït profundament.

Miles Davis segueix tenint l'encant dels escollits. El so i el què diu, subjuguem. T'has de, rendir, davant de la seva dicció.

Però hom ho va observar. Vaig notar que no em picava el neguiteig del swing. Escoltava l'actuació, amb atenció i devoció. Hi hagueren breus, molts breus moments, en que semblava anava a aflorar el swing, que és la dominant del JAZZ. Però, ràpidament tornava pel camí que marcà la tònica de tot el concert, i així em permeté d'observar.

I vaig constatar que, dels 7000 assistents que érem, una quantitat ínfima, tenia el bellugueix del cos que causa el JAZZ tradicional. La majoria,

ria, estàtics. Els aplaudiments, exterioritzant l'èmfasi, foren escasos, durant el concert.

Al final, Davis fou llargament aplaudit, amb el seu grup. Té poder de convocatòria. Quedà demostrat amb l'assistència massiva.

Una cosa, penso, està passant: EL JAZZ segueix viu, i mobilitza la gent. Aquesta és una de les moltes proves que se'n dona.

Però en aquest concert, aquest grup, no s'esqueia essent un festival de JAZZ. El seu lloc està en un festival de ROCK.

Estils, formes, idiomes diferents?. Es possible, potser. Però JAZZ, crec que no.

Va completar la nit, l'actuació del grup Trasatlàntic de bon record aquí entre nosaltres. La seva actuació fou digna. Foren aplaudits.

Però en tocant a Davis... una bona colla, i jo entre ells, vam quedar amb les ganes...

Pere Crusellas i Solsona